



من و ما ایران ما

من و ما همه‌ی ایرانیان را دوست داریم، از هر کجای ایران، من و ما ملت آریایی و بزرگ ایران یکپارچه هستیم. از بدترین افراد جامعه تا فرهیخته‌ترین آنها همگی عضوی از این ملت ستمدیده هستیم و اینکه هر یک از ما در وجه به وجه خاک ایران سهیم و دارای یک رای آزاد می‌باشیم. بنابراین از همه‌ی هم‌میهنانم درخواست می‌کنم که در نخستین گام، قدرت تحمل یکدیگر را بالا ببریم به ویژه مخالفین خود را، و در واپسین گام تا پیش از رسیدن به آزادی با تکیه به اتحاد و همبستگی، دست در دست یکدیگر در برابر زور، ستم و دیکتاتوری مبارزه کنیم به دور از هرگونه وابستگی فرهنگی و ایدئولوژیکی (اندیشه‌پردازی) به بیگانه، که تنها راه رسیدن به آزادی و رمز پیروزی من و ما، همبستگی و اتحاد است.

باید به جای دست و پا زدن در باتلاق گنبدیده‌ی اسلام، از سنگهایی که استعمار در سر راهمان نهاده است، با حرکتی هوشمندانه برای ساختن پل و گذرگاه از این منجلاب استفاده کنیم، بدون اینکه به الله‌اکبر پناه ببریم.

من و ما برای رهایی کشور نیازی به الله‌اکبر نداریم و به یاد داریم که با فریاد الله‌اکبر در گذشته با ما چه کردند!

با فریاد الله‌اکبر، به کشورمان یورش آوردند و مردان شجاع میهنمان را کشتند. با فریاد الله‌اکبر، به زنان و دختران سرزمینمان تجاوز کردند و آنها را در صحرای برهوت عربستان به کنیزی گرفتند.

با فریاد الله‌اکبر، بازوان توانمند بابک خرم‌دین و تیمسار سرلشگر رحیمی را از نشان جدا کردند. با فریاد الله‌اکبر، ژنرال‌های ارتش شاهنشاهی ایران را به دستور خمینی گجستک روی بام مدرسه تیرباران کردند.

با فریاد الله‌اکبر، افسران و خلبانان پایگاه شاهرخی را که برای سرنگونی رژیم ننگین آخوندی به پا خواسته بودند، با خیانت وطن‌فروشان دستگیر و به جوخه‌های اعدام سپردند.

با فریاد الله‌اکبر، ۳۳ سال است که تحقیر شده‌ایم، ارزش جهانی خود را از دست داده‌ایم، مورد تجاوز قرار گرفته‌ایم و نام ایرانی آلوده به ننگ شده است.



با فریاد الله اکبر، در کوی دانشگاه تهران دختران و پسران دانشجو را در نیمه‌های شب از بام ساختمانها به پائین پرتاب کردند.

با فریاد الله اکبر، بریدن سر انسانها و تجاوز به فرزندان کشور را دیدیم.

با فریاد الله اکبر، سنگسار فرزندان بی‌گناه کشور را نگر بستیم و هیچ نگفتیم.

با فریاد الله اکبر، شاهد حلق آویز شدن انسانهایی بودیم که بی‌گناه به چوبه‌های دار سپرده شدند و ما از دیدن این همه جنایت به خود نیامدیم.

و این داستان هر شب زندگی من و ما بود و هنوز هم "الله اکبر" سر می‌دهیم، گویی که فقط برای همین زنده ایم و بس.

من و ما هرگز نمی‌توانیم خاطرات این روزهای تلخ را در تاریخ کشورمان فراموش کنیم، تاریخ نیز آنها را هرگز فراموش نخواهد کرد. همانگونه که برای ۱۴۰۰ سال اثرات یورش اعراب و سقوط ملت ایران در سیاهچال گندیده‌ی اسلام موجب آزار و شکنجه‌ی روحی همه‌ی میهن پرستان و عاشقان ایران بوده، نسل‌های آینده نیز خاطرات تلخ یورش دوم قادسیه و پس مانده‌های اعراب بیابانگرد به کشور شاهنشاهی ایران را در سال ۵۷ با درد و رنج بررسی و بازگو خواهند کرد، خاطراتی که مانند چوب‌های خیس خورده‌ای هستند که با آتش گذشت زمان سوخته و خاکستر نمی‌شوند و تا همیشه‌ی تاریخ دودش به چشم فرزندان مام میهن، و سرزمینمان ایران خواهد رفت.

جوانان و زنان هشیار و برومند میهن، اگر درسی از سال‌ها تجربه‌ی تلخ و فراموش‌نشده‌ی آموخته باشید، پس بدانید، استقرار حکومتی که بتواند پاسدار منافع ملی ایران و نگهبان آزادی‌ها و حقوق شهروندانش باشد، بدون یک قانون اساسی پیشرفته و انسان دوستانه که سنگ بنا و شالوده‌اش براساس نگاهشده‌ها در فراخواست (اعلامیه) جهانی حقوق بشر، و دیگر بن‌مایه‌های انسانی باشد، ممکن نخواهد بود.

در این واقعیت تردید ندارم که قانون اساسی آینده ایران باید آزادی‌ها و حقوق برابر همه‌ی شهروندان ایران را، با هر آیین و مسلک، با هر باور سیاسی و از هر قوم و قبیله‌ای، بدون هیچ استثنایی محترم بشمارد، توجهی ویژه به خواسته‌های برحق همه اقوام ایرانی (با فرهنگ و آداب و رسوم گوناگون) داشته باشد، باور کنیم که برآوردن چنین خواسته‌هایی، با وحدت ملی و تمامیت ارضی ایران نه تنها در ستیز نخواهد بود، بلکه پیوندهای دیرینه‌ی تاریخی، فرهنگی و آرمانی همه‌ی ساکنان میهن کهن سال ما را از همیشه استوارتر خواهد کرد.



امروز، ایران ما در یکی از حساس‌ترین دوران تاریخی‌اش به سر می‌برد و همبستگی برای بدست آوردن فزاینده‌های انسانی، همچون مردم سالاری، بردباری با یکدیگر، شکیبایی، احترام به انسانیت، و جدایی کامل دین از حکومت، امری بایسته شمرده می‌شود.

من و ما، همگی در یک آزمون بزرگ تاریخی به سر می‌بریم، و بی‌شک با همدلی و هم‌اندیشی یکدیگر، از این آزمون پیروز و سرافراز برون خواهیم آمد.

به یاد داشته باشید که شانس همیشه به سراغ ما نمی‌آید، و اگر آمد، بیش از یک بار در نمی‌زند. چنانچه در خواب غفلت بمانیم و پاسخ درست ندهیم، فرصت را برای ده‌ها سال دیگر از دست خواهیم داد، هچنانکه نسل ۵۷ با یک اشتباه تاریخی، بزرگترین فرصت ملی کشورمان را (ثابت شدن در رده‌ی کشورهای پیشرفته جهان) به زباله‌دانی اسلام فرستادند.

پایدار و پیروز باشید

هستی حاتم

بنیاد ایران‌نشان

۱۷ مرداد ماه ۲۵۷۰ شاهنشاهی | ۰۸ آگوست ۲۰۱۱ مسیحی